

Emlékezés Krähling Dániel evangélikus lelkész szolgálatára

1946–2024

■ ARADI ANDRÁS

Nemrég még a friss Ordass-díjas laudációját olvashattuk, hallhattuk Fabiny püspök úrtól, és most nekrológot írok. Egyszerre fájdalmas és mégis mélyen megtisztelő, felemelő, hiszen fiatal lelkészként megismerve idővel mentorom, egyfajta második apám lett Dani bácsi. De nemcsak én éreztem így, sokan éltük meg mellette azt a vezetést, határozott, mégis meleg, emberi szeretetet, ugyanakkor igényességet is, mely nem egyszerűen hozzá, de Jézushoz kísérte lépteinket.

Krähling Dániel 1946. január 3-án született id. Krähling Dániel gyönki evangélikus lelkész és Huszár Mária tanító gyermekeként. Nagy családban nőtt fel, és természetes volt számára az, hogy sokan veszik körül. A család 1962-ben került Bonyhádra, ahol a helyi gimnáziumban fejezte be középiskolai tanulmányait. Ekkor vált világossá számára, hogy a lelkészi hivatást választja. Döntésére egy egyházmegyei családos találkozó is hatással volt. 1964-től 1969-ig Budapesten végezte teológiai tanulmányait; a zene szeretetén keresztül itt ismerte meg feleségét, Boros Piroskát. Mindketten a Lutheránia kórusának tagjai voltak.

Nagy váltás volt számára az 1969–70-es év. Ebben az évben Káldy Zoltán Pécsre küldte segédlelkési szolgálatra, ugyanebben az évben házasodott meg. 1970-től – édesapja betegsége miatt – Bonyhádra került vissza, és itt folytatta lelkészi szolgálatát. Nem könnyű az édesapa után, a gyülekezetben felnöve fiatal lelkészként vezetni egy közösséget, de talán pontosan innen érthető az is, hogy később minden fiatal lelkész mellé odaállt, és támogatta, segítette családjával, ahol csak lehetett. Feleségével négy gyermeket neveltek fel szeretetben és odafigyelésben, sokszor áldozatot vállalva, de ötvennégy év után is egymást támogatva.

Szolgálatában példakép volt számára édesapja, esperes elődei. Igényesség, teológus hozzáállás minden prédikációhoz, együttérzés és empátia minden nehéz emberi élethelyzethez – ezek jellemezték szolgálatát. Nemcsak lelkészként, közeleti emberként is aktívan jelen volt Bonyhád életében. Mind a német nyelv és kultúra megőrzésében, mind a rendszerváltás utáni helyi közügyek formálásában szerepet játszott, amit Perczel-díjjal ismert el a város.

A Bonyhád–Hidas evangélikus egyházközséghez idővel egyre több egykori anyagyülekezet kapcsolódott filiaként (Bátaapáti, Alsónána, később Kismányok), melyeket hűségesen pásztorolt. Számára fontos volt a fiatalok ügye, ezért is fordított annyi energiát a kismányoki ifjúsági ház kialakítására, az ottani táborok szervezésére. Nemcsak gyülekezeti, egyházmegyei szinten is igyekezett összefogni a jövő korosztályát. Biztos vagyok benne, hogy ez is mustármagszerepet játszott a későbbi Szélrózsa elindulásában.

Esperesként (1994–2006) mindig odafigyelt a megyébe érkező lelkészkollégákra és a kis gyülekezetekre. Folytatta annak a szeretetteljes légkörnek a megőrzését lelkészek és gyülekezetek között, melyet elődei is munkáltak. A zsinat munkájában is az egyház szolgálatához szabott keretek értelmes kialakításán dolgozott.

Kihagyhatatlan volt számára a zene megélésének lehetősége. A szekszárdi Madrigál kórusban találta meg azt a közösséget, mellyel többek között Bach kantátáit a bonyhádi templomban is megszólaltatták majdnem két évtizeden keresztül Jobbágy Valér vezetésével és a Műegyetem zenekarának kíséretével. Rendszeresen publikált *Kisharang* című gyülekezeti újságunkban; versválogatásaival, írásaival megajándékozott bennünket.

Negyvenegy éven keresztül végzett lelkészi szolgálata után is vállalta a német nyelvű istentiszteletek vagy a helyettesítés szolgálatát gyülekezetében. December 26-án még ő prédikált karácsony örömhíréről.

Életének nagy ajándéka a bonyhádi gimnázium egyházi fenntartásba vétele volt. Nemcsak küzdött érte, de élete végéig figyelemmel kísérte, mi történik benne, hogyan tudja betölteni azt a szerepét, amely egyházi iskolaként az evangélium megélésének örömét adhatta oly sok diáknak. Szavaival, gondolataival rendszeresen adott iránymutatást az ott tanulóknak, ott dolgozóknak.

Humorát sokan megismerték. Az Ordass-díj átadása előtt így szólt a körülötte állókhoz: „Biztosan elolvasták a legutolsó kórházi zárójelentésemet.”

Felkészülten várta a találkozást azzal az Úrral, akiről mindig is bizonyosságot tett. Arról a világságról, aki ebbe a világba érkezett nemcsak a teremtés hajnalán, de az emberré lett Istenben, Jézus Krisztusban. Az Úr volt az ő pásztor, megváltója, életének alapja.